

اجرائی صورت بپذیرد.

در مواردی که نگهداری و حفاظت از فیلمهای مختلف در يك کشور به عهده چند نفر گذاشته می شود باید حدود مسئولیتهای آنان نیز بطور دقیق مشخص و از آنها خواسته شود تا از يك معیار تکنیکی واحد پیروی کنند. این تصور که اگر هر محل و منطقه ای از يك کشور در حفظ فیلمهای همان محل، خود بکوشد و آرشیو خاص خودش را داشته باشد شناس زنده کردن فیلمهای بیشتری را به وجود خواهد آورد، اشتباهی بیش نیست. اینگونه مراکز می توانند بزرگترین همکاری خود را در زمینه بخش و نمایش فیلم نشان بدهند و در نتیجه، کمال مطلوب آن است که هر نسخه منحصر

به فردی که بدست می آورند بلا درنگ در اختیار اداره آرشیو مرکزی بگذارند. در بسیاری از موارد، علت از بیسن رفتن يك فیلم، اشتباه آرشیوی بوده است که نسخه منحصر به فرد مزبور را بدست آورده و در کمال افتخار تا حد تکه تکه شدن و از بین رفتن، آن را نمایش داده است.

چنانچه مسئولان يك آرشیو با فیلمهای نیرتاتی زیادی روبرو باشند که اصلاح و نجات بخشیدن آنها ضروری بنظر برسد ولی محدودیت مالی آنان اجازه انجام چنین کاری را بطور یکجا میسر نسازد باید پنج معیار اساسی را در انتخاب فیلمها در نظر گرفت:

۱- فیلمهایی که در حال فاسد شدن

هستند - مخصوصاً فساد شیمیایی - بیش از سایر فیلمها در معرض خطر قرار دارند. به دلایل تکنیکی مختلف، معمولاً اینگونه فیلمها از نوع قدیمترین شان نیست. برای مثال، بعضی از فیلمهای ناطق فرانسه که در زمان جنگ جهانی دوم تهیه شده، نسبت به فیلمهای صامت سالهای ۱۹۱۰، در وضع وخیمتری قرار دارند. به هر طریق انتخاب صحیح بایستی براساس ملاحظات تکنیکی و بکار گرفتن روشهای تعیین کننده دوام فیلم که مورد تأیید FIAF باشد صورت بگیرد.

۲- پیش از بعهده گرفتن مرحله طولانی احیا کردن يك فیلم منحصر به فرد باید اطمینان حاصل کرد که در هیچیک از آرشیو-

تولد يك اندیشه

نوشته بولسلاو ماتوژوسکی

داشته باشد فیلمهای مجانی و حتی خریداری شده در آن جمع خواهد شد. این روزها قیمت دوربین عکاسی و حلقه های فیلم، برخلاف سالهای نخستین که بسیار گران بود بسرعت کاهش می یابد و در شمار وسایلی قرار می گیرد که عکاسان غیر حرفه ای نیز می توانند از آن استفاده کنند. بسیاری از آنها از همان ابتدا به رشته سینمایی این هنر علاقمند می شوند و هیچ کار و تفریحی را با ارزش تر از ثبت صحنه هایی از تاریخ نمی بینند. اگر همین فیلمبرداران غیر حرفه ای کلکسیون خودشان را در اختیار مرکزی نمی گذارند دست کم خوشحال خواهند شد که این کلکسیون بعدها به طریقی مورد استفاده عامه مردم قرار خواهد گرفت. جمع آوری فیلم توسط هیأتی انجام می شود که معمولاً عمل پذیرش و یا مردود شمردن فیلم را با در نظر گرفتن ارزش تاریخی آن صورت می دهند. در صورت پذیرش، نکاتیو آن را در جعبه ای مهر و موم می کنند و پس از منعکس کردن مشخصات آن بروی جعبه، به فهرست مجموعه خود می افزایند. این از نوع فیلمهایی خواهد بود که بزودی به معرض نمایش گذاشته نمی شود. چنانچه دسترسی به چاپ شده آن میسر باشد از آن استفاده خواهند کرد ولی نکاتیو مزبور را، به دلایل خاص، نگهداری می کنند تا پس از گذشت سالها در دسترس مردم قرار دهند. بنابراین، تشکیل دهنده چنین مؤسسه ای کار خود را با نگهداری مجموعه ای کوچک آغاز می کند و دیری نمی باید که انستیتویی بزرگ را به وجود می آورد.

و بدین طریق، پاریس، منبع تاریخی سینمایی خودش را تأسیس می کند.

تصویری از فیلم مستند دیدار سرگتی آیزنشتاین از کشور هلند (۱۹۲۹)، که به توسط رئیس موزه فیلم هلند، یان دووال کشف گردیده است. تهیه يك نکاتیو و يك نسخه تمیز و بموقع، آن را از خطر نابودی نجات بخشید، زیرا هم اکنون نسخه نیرتاتی آن، مراحل تجزیه شدن را می گذراند.

این متن از رساله «منبع جدیدی از تاریخ» (تأسیس جایگاه سینماتوگرافی تاریخی)، نوشته بولسلاو ماتوژوسکی که در ماه مارس ۱۸۹۸ در پاریس منتشر شد اقتباس شده و در آن برای نخستین بار درباره تأسیس آرشیو فیلم صحبت به میان آمده است.

فیلم سینمایی که هر صحنه آن از هزاران تصویر تشکیل یافته و از يك منبع بروی صفحه ای سفید منعکس می شود مردگان و غایبان را وادار می سازد تا از جای پر خیزند و گام بردارند. این نوار سلولوئیدی ساده که تصویری به روی آن کشیده شده، نه فقط سندی تاریخی است بلکه قسمتی از تاریخ است که هنوز از بین نرفته و برای باقی ماندن نیازی به اعجاز ندارد. در آنجا، کاملاً در خواب پس می برد و مانند ارگانیزمهای نخستینی است که حیاتی پنهانی را می گذرانند و پس از گذشت سالها با کمی حرارت و رطوبت بیدار می شوند و به فعالیت می پردازند. آنچه لازم دارد تا برخیزد و به زندگی گذشته خود ادامه دهد مختصر نوری است که از میان يك عدسی عبور کند و در دل تاریکی بر صفحه ای سفید تابیده شود!.....

بنابراین، این منبع تاریخی ممتاز باید از همان اعتبار، امکان دستیابی و ارزش ویژه ای برخوردار باشد که سایر منابع مشابه و آرشیو شده برخوردارند.

ضرورت چنین ایجاب می کند که کلیه فیلمهای سینمایی تاریخی، بخشی را در موزه ها، گوشه ای را در کتابخانه ها و قسمه ای را در آرشیوها بخود اختصاص دهند. منبع دولتی اینگونه فیلمها یا در کتابخانه ملی، یا در آرشیوها، یا در موزه ورسای یا در کتابخانه انستیتویی که زیر نظر یکی از آکادمیهای مربوط به تاریخ اداره می شود خواهد بود. به هر طریق انتخاب با ماست. وقتی مؤسسه ای برای این منظور وجود

صحنه ای از يك فیلم خیلی قدیمی بنام «آبشارهای نیاگارا» که در سال ۱۸۹۶ به توسط کارگردان فرانسوی ادوین روزبی تهیه شده است.

